

264 с.

5. Стожок Л. Загальнообов'язкове державне пенсійне страхування в системі соціальної політики: автореф. дис. ... канд. екон. наук: спец. «Демографія, економіка праці, соціальна економіка і політика». К., 2007. 20 с.

МІНЧЕНКО Олександра,
здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,
кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СПЕЦИФІКА ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКАЗІВ В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Взагалі під поняттям доказування у цивільному процесі, слід розуміти діяльність уповноважених на те суб'єктів цивільного процесу, яка направлена на з'ясування обставин справи шляхом ствердження юридичних фактів та зазначення належних, допустимих, достовірних та достатніх доказів. Отже, головною метою доказування є з'ясування обставин конкретної справи. Згідно цивільного процесуального Кодексу, кожна сторона має довести обставини, на яких ґрунтуються її вимоги або заперечення [1].

Під засобами доказування у цивільному процесу розуміються, пояснення сторін справи, їх представників, що були допитані, як свідки, письмові та речові докази, а також показання свідків, яким відомі, або можуть бути відомі обставини, що мають значення у справі. Одним з видів таких засобів є електронні засоби доказування, які є окремим видом та виділяються на підставі особливості носія такої інформації, тобто це носій інформації, який містить в собі письмові знаки, усне мовлення, а також все інше, що може бути використано для безпосереднього розуміння учасників процесу. Підставою для визнання доказу електронним є те, що він має бути

зафіксованим на електронному носії з необхідними реквізитами, що дозволяють ідентифікувати та використати їх у конкретному судовому провадженні, для підтвердження або спростування фактів, що стосуються справи.

А. Ю. Каламайко, стверджує, що електронні носії інформації в процесу доказування поступово стають основним джерелом інформації. Прикладом є справа за антимонопольним позовом уряду США, щодо компанії «Майкрософт», під час розгляду цього позову електронні повідомлення були використані успішно, для зменшення довіри суду, щодо показань свідків справи [2 с. 127-132]. В цьому я згодна щодо цієї думки, адже все частіше під час винесення судових рішень застосовується інформація, яка надана сторонами як електронними доказами. Тому, я вважаю, що електронні засоби доказування почнуть зростати й в Україні.

Такий вид доказів має переваги серед інших видів доказів, через те що, він може на відміну від інших доказів зберігатися незмінним довгий проміжок часу, залежно від того, наскільки це буде потрібно. Не електронні докази можуть швидко втрачати свій зовнішній вигляд, якісну та доказову оцінку [5 с. 112].

Ст. 7 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» регламентує, що оригінал електронного документа є електронним примірником документа, що має обов'язкові реквізити, які передбачають наявність в ньому електронного підпису або такого підпису, що прирівнюється до власноручного підпису автора, відповідно до цього Закону [3]. Таким чином, К.Б. Дрогозюк, вважає, що «електронний документ на відмінну від звичайного може бути «прочитаний», за допомогою технічних засобів чи спеціальної програми» [4, с. 61]. Через це паперова копія такого документу визнається тільки копією, але не є оригіналом електронного документу. Тому суд обов'язково має це враховувати при дослідженні та оцінці наданих доказів.

Особливу специфіку використання має такий вид електронних доказів, звукозапис, відеозапис та цифрові зображення. Їх примірники є однаковими в усіх джерелах інформації на яких вони зберігаються. Вони не мають електронні копії, бо є оригіналами збереженої на них інформації. Але є випадок коли такі електронні докази можуть бути копіями, а саме, це їх завантаження на веб-сайт мережі Інтернет та в подальшому копіювання на інший технічний пристрій. Оригінали та копії електронних доказів обов'язково мають зберігатися в суді в матеріалах справи.

Таким чином, зміни що відбуваються в світі знайшли своє відображення й в цивільному судочинстві. Використання електронних доказів швидко розповсюджується та є досить актуальним в рамках провадження, особливо в період карантину, через те що відбувся перехід на віддалений режим роботи вони набули широкого практичного використання. Не зважаючи на всю свою перевагу, існують ще й недоліки застосування

таких доказів, так як, виникає проблема їх збереження, через проникнення вірусу до комп'ютеру, не вчасно спрацьована або зовсім не спрацьована система збереження документів та постійна необхідність захисту інформації від несанкціонованих змін.

Список використаних джерел:

1. Цивільний процесуальний кодекс України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n6860> (дата звернення 26.10.2021)
2. Каламайко А. Ю. Місце електронних засобів доказування та окремі питання їх використання в цивільному процесі. Право та інновації. 2015. № 2 (10). С. 127–132.
3. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15#n41> (дата звернення 27.10.2021)
4. Дрогозюк К. Б. Сучасні джерела доказування в цивільному процесі України та Франції. Право і суспільство. 2016. №1. С. 61
5. Петренко В. С. Електронні докази як елемент інформаційних технологій у цивільному судочинстві. 2018. № 1(1). С. 112.

МОРОЗОВА Вікторія,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ДЕЯКІ ПИТАННЯ ІНСТАНЦІЙНОЇ ПОБУДОВИ СУДІВ ЗАКОНОМ
УКРАЇНИ «ПРО СУДОУСТРІЙ І СТАТУС СУДДІВ»**

Ухвалення Закону України No 1402-VIII від 2 червня 2016 року "Про судоустрій та статус суддів" дозволило оновити судову систему держави. Науковий інтерес до вивчення нових положень цього нормативного акта можна виявити, зокрема, у роботах І.Ф. Ковалю та О.І. Попова [1, с. 19-23, 30-33]. Можливість розгляду справи місцевими судами у першій інстанції та перегляду рішень цього суду в апеляційному порядку залишається відкритим, так само як і перегляд судових рішень має розглядати Верховний Суд України, динаміку розвитку цивільного процесуального права на практиці було вивчено В. Комаровим . З одного боку, законодавець скасував